

ἄσκαρος ὁ, ἀμάρτ. ἄσκαρους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τῆς καταλ. - αρος.

Ἀσκαυλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομαντούρα.

ἄσκαρος ἐπίθ. Ἡπ. ἄσκαρους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. σκάρος.

Ἀσκάριστος 1, ὁ ἰδ.: Ἐμειναν σήμερον ἄσκαρον τὰ προβάτα μου.

ἄσκαρούδι τό, ἀμάρτ. ἄσκαρούδι Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάρι καὶ τῆς καταλ. - οῦδι.

Ὁ νεοσσὸς τῶν μικρῶν πτηνῶν. Συνών. ἀσκόπουλλο.

ἄσκάρωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαρωτὸς < σκαρώνω.

1) Ὁ μὴ ἐσχαρωμένος εἰσέτι, ἐπὶ πλοίων πολλαχ.: Καῖκι ἀσκάρωτο. 2) Συνεκδ. Ὁ μὴ θεμελιωθεὶς εἰσέτι πολλαχ.: Σπίτιν ἀσκάρωτο Σύμ. Δύσκολο βέβαια νὰ διηγηθῇ κἀνείς τέτοιες ἀγάπες, γιὰτὶ τόπο δὲν πιάνουνε ο' ἐνὸς ἀνθρώπου ζωὴ, ἀόριστοι, ... ἀσκάρωτες ἀγάπες ..., ποῦ μοιάζει σὰ νὰ ξεμυτίζουνη καὶ νὰ χάνονται ξαφνικὰ ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 188.

ἄσκατος ἐπίθ. πολλαχ. ἄσκατους βόρ. ἰδιώμ. ἄσκατος Πελοπ. (Σουδεν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσκατος, ὁ παρὰ τὸ ἄσχατος.

1) Ὁ μὴ σχασθεὶς, ὁ μὴ ἀνοίξας, ἄσχατος πολλαχ.: Ἀσκασιό κάσιαν - μπουμπουκι - ρόδι - σῦκο - φισίκι κττ. πολλαχ. Τὰ μάτια τῆς μνηδαλῆς εἶναι ἀκόμη ἄσκατα Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ μὴ ἐκραγεὶς πολλαχ.: Ἀσκασιή μπόμπα πολλαχ. Ἐμεινε τὸ καρούλλι ἄσκατο Σουδεν. || Φρ. Τὴν ἔχει ἀκόμη ἄσκασι (δὲν προέβη ἀκόμη εἰς τὴν προετοιμαζομένην χρεωκοπίαν ἢ ἀπάτην) Λεξ. Δημητρ. Ἐγινε ἄρατος καὶ ἄσκατος (ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ καταλίπη ἵχνη) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) 2) Ὁ μὴ λυπηθεὶς ἢ μὴ λυπούμενος ὑπερβολικῶς Πελοπ. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Οὔτε μὴ μέρῃ δὲ μ' ἀφίνεις ἄσκασι μὲ τὰ καμώματά σου Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἐργασίαν, ὀκνηρὸς Μακεδ. Συνών. ἀδοῦλης.

ἄσκατσα ἐπίρρ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκατος.

Ἀτέχνως, ἀκόμψως: Δὲ μ' ἀρέσει τὸ δλέξιμο ποῦ κἀνείς τοῦ ραμμάτου, ἄσκατσα τὸ δλέκει.

ἄσκαττος ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. σκάττος.

Ἀκομψος, ἄχαρις, ἄτεχνος: Εἶναι ἀνάξια καὶ ἄσκαττη. Ἀπόδεν ἐεννήθηκε γ' ἐντὸ φαίνει καὶ ἀπέκει δὲν ἔχει ἄσκαττοτερον ἀνεφαδοῦ.

ἄσκάτωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀσκάτουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκατωτὸς < σκατώνω.

Ὁ μὴ διὰ κοπράνων μολυνθεὶς, ἰδίᾳ ἐπὶ βρέφους πολλαχ.: Φρ. Ἀπὸ τῆ βρομοδουλειᾶ αὐτὴ ξέφυγε ἀσκάτωτος (διέφυγε τὸ ἐκ καταχρήσεως, ἀπάτης κττ. σκάνδαλον) Λεξ. Δημητρ.

ἀσκαύλι τό, Ἡπ. Κύθηρ. — Λεξ. Βλαστ. 345 ΓΒλαχογιάνν. Πεταλ. 14 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 112.

Ὑποκορ. τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄσκαυλος.

Ἀσκαυλος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἦρθε ἡ λάμπα ἢ βροχὴ | μὲ τ' ἀσκὰ καὶ τὰ καλάμια, τὰ σουραύλια καὶ τ' ἀσκαύλια

ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομαντούρα.

ἀσκαφίδιστος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαφιδιστὸς < σκαφιδίζω.

Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς τὴν σκάφην πρὸς πλύσιν, ἐπὶ ἐνδυμάτων: Ροῦχα ἀσκαφίδιαστα.

ἀσκάφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαφιστὸς < σκαφίζω.

Ὁ μὴ σκαφισθεὶς, ὁ μὴ ἀνατιναχθεὶς μὲ σκάφισμα, ὅπως καθαρθῇ ἀπὸ τῶν ξένων ὑλῶν, ἐπὶ σίτου καὶ ὀσπρίων.

ἀσκαφτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἄσκαφα πολλαχ. ἄσκαβα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκαφτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη σκάψει τις: Ἐχω ἄσκαφτα.

ἀσκαφτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄσκαφτους βόρ. ἰδιώμ. ἄσκαφτε Τσακων. ἄσκαθο Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἄσκαφος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄσκαφους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάσκαφος Σύμ. ἄσκαβος πολλαχ. ἄσκαβους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαφτὸς < σκάφτω, παρὰ τὸ σκάβω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἄσκαφος καὶ μεταγν.

1) Ὁ μὴ διὰ σκαπάνης καλλιεργηθεὶς, ὁ μὴ σκαμμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσκάφτο ἀμπέλι - χωράφι κττ. Ἀσκαφτὴ σταφίδα σύνθηθ. Ἀσκαφτον χωράφ' Τραπ. || Φρ. Μπαίνω 'ς τ' ἄσκαφτα (ὑπερβαίνω τὰ ἐσκαμμένα) Ζάκ. || Παροιμ. Ἐνας χρόνος ἄσκαφος, πέντε χρόνια ἔρημος (ἐπὶ τῶν ἐκ μικρᾶς ἀμελείας προξενουμένων μεγάλων δυστυχημάτων) Σύμ.

β) Συνεκδ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου οἱ ἄγροὶ δὲν ἔχουν σκαφῇ πολλαχ.: Ἀνάσκαφος ἐπόμενα φέτι Σύμ. 2) Ὁ μὴ ἐσκαφθεὶς, ὁ μὴ διὰ σκαφῆς ἀνοιχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀφῆσ' ἕνα λάκκο ἄσκαφτο σύνθηθ. Ἀσκαφτον ἐν τὸ ταφίν Τραπ. 3) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σκαφῇ, ὁ μὴ δεκτικὸς σκαφῆς ἐνιαχ.: Τοῦτο τὸ χωράφι εἶν' ἄσκαφτο.

ἀσκαῖ ἡ, Κρήτ. Νάξ. (*Απύρανθ.) ἀσκαῖ Δ.Κρήτ. — ΓΜαθιουδ. Λουλούδ. 13.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τῆς καταλ. - σά.

Ποσότης ὅση χωρεῖ εἰς ἕνα ἀσκὸν ἐνθ' ἄν.: Μὴ ἀσκαῖ κρασί - λάδι κττ. Κρήτ. Εἶν' ἕνας δεκρῆς, θέ μου φύλαε, μὴν ἀσκαῖ κρασί πίνει 'ς τὴ γαθὲ δου! (εἰς τὴν καθισιά του) Δ.Κρήτ.

ἀσκέβρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκέβρουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκεβρωτὸς < σκεβρώνω.

Ὁ μὴ σκεβρωθεὶς, ὁ μὴ κυρτωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσκέβρωτο σανίδι πολλαχ. || Ποίημ.

Τὰ δλόρθη κορμιά σας

ἀπὸ τὸ θάνατο ἀσκέβρωτα, ὁ πόνος βαθυτέρ' ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο σκέβρωσε...

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 116.

ἀσκέλωτος ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκελωτὸς < σκελώνω.

Ὁ μὴ ἐκφύσας παραφυάδας, ἐπὶ σιτηρῶν: Ἀσκέλωτα 'ν' ἀκόμα τὰ σπαρμένα.

ἄσκεν ἐπίρρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀέτσι 'κ' ἔνι;

Δὲν εἶναι ἔτσι;

ἀσκέπαστα ἐπίρρ. ΓΨυχάρ. Ἀγνή² 150.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκέπαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀνασκέπαστα.

Ἀκαλύπτως, φανερά, εἰλικρινῶς: Τῆς μιλοῦσε σὰ φίλος ποῦ ἄδολα κι ἀσκέπαστα μιᾷ μ' ἓνα φίλο.

ἀσκέπαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδκέπαστος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀσκέπαστους σύνηθ. βορ. ἰδιώμ. ἀσκέπαγος Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.) ἀδκέπαγος Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκέπαχτος Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσκέπαστος. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀνασκέπαστος.

Α) Κυριολ. **1)** Ἀκάλυπτος ἐνθ' ἄν.: Κοιμᾶται ἀσκέπαστος. Ἀσκέπαστη κατσαρόλα. Ἀσκέπαστο πηγᾶδι - πιθάρι - σταμνί - τσουνκάκι κττ. σύνηθ. Ἀδκέπαγο ἐν' ἡ μαερεία Ὀφ. Τὸ τδοφάλλιν ἀτ' ἀδκέπαγο ἐν' αὐτόθ. Ἀσκέπαστ' τέτζερ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀπλάκωτος **2**, ἄσκεπος **1**, ξεσκέπαστος, ξέσκεπος. **2)** Ἀκάλυπτος τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπὴς Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. κ.ά.): Ἀδκέπαγος πορπατεῖ Τραπ. || Φρ. Ἐτρεξεν 'ς σὴ χαρὰν ἀζώσταρος κι ἀδκέπαγος (ἐπῆγε εἰς τὸν γάμον χωρὶς νὰ εὐτρεπισθῇ. Ἐπὶ γυναικῶν) αὐτόθ. Συνών. ξεσκούφωτος. **3)** Ἀστέγαστος ἐνθ' ἄν.: Αὐλὴ ἀσκέπαστη. Σπίτι ἀσκέπαστο σύνηθ. Ὀσπίτιν ἀδκέπαστον Κερασ.

Β) Μεταφ. **1)** Ἀσυγκάλυπτος Πόντ. (Τραπ.) — ΚΠΑ. λαμ. Γράμματ. 1, 61: Ἀδκέπαγον ἐπέμ' νεν ἡ δουλεία Τραπ. Πρέπει κάνεις νὰ ξέρη νὰ ξεχωρίζη τοὺς πρόστυχους πορνογράφους ἀπὸ τὰ στρογγυλὰ καὶ τ' ἀσκέπαστα λόγια τῶν Ἀριστοφάνηδων ΚΠΑ. λαμ. ἐνθ' ἄν.: **2)** Ἀπροστάτευτος Λεξ. Δημητρ.: Πέθανε κι ὁ παπποῦς τους κ' ἔμειναν ὁλότελα ἀσκέπαστα. **3)** Ὁ μὴ ἔχων ἐγγυητικὸν κάλυμμα εἰς μετρητὰ ἢ τίτλους, ἐπὶ παιγνίου ἐν χρηματιστηρίοις Λεξ. Δημητρ.

β) Ὁ μὴ ἔχων ἐγγυήσεις τῶν ἀπαιτήσεων του Λεξ. Δημητρ.: Ἐμεινε ἀσκέπαστος ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές. **γ)** Ὁ μὴ προφθάσας νὰ ἔχη εἰς χεῖράς του τὰς ὡς προεπώλησεν ἐν παιγνίῳ χρηματιστικὰς ἀξίας Λεξ. Δημητρ.: Ὑψώθηκαν οἱ μετοχὲς ποῦ πούλησε κ' ἔμεινε ἀσκέπαστος.

ἄσκεπος ἐπίθ. Κρήτ. — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 67. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσκεπος.

1) Ἀσκέπαστος **Α1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσκεπο ἀχούρι Λεξ. Δημητρ. Μὲ τὴν παλάμη κατάστηθα, μ' ἄσκεπο κεφάλι, χαιρέτισαν τὸν καπετάνο... τὰ παλληκάρια ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. **2)** Μεταφ. εἰλικρινής, ἀνοικτόκαρδος Λεξ. Δημητρ.

ἀσκέρι τό, ἀσέριν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἐσέριν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσέρι κοιν. ἀστέρει ἐνιαχ. ἀστέρει Μέγαρ. κ.ά. ἀστέρει Μύκ. ἀστέρει Τσακων. ἀσκέρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καπ. (Σίλατ.) ἀστέρ' Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. ἀσκιάρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀσκέρ'ς ὁ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσκέρ' Καπ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *asker*.

1) Στρατιώτης Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Καπ. (Σίλατ. Φάρας.) κ.ά.: Ἄσμ.

Ὡς τ' ἄκουσεν ὁ βασιλεὺς πολὺ τὸν τὸν ὠργίσθη, καλλικεύουν τ' ἀσκέρια του καὶ πέφτουνε 'ς τὲς στρατέες Σίλατ.

Νὰ κατακάτῃ ὁ κορνιαχτός, νὰ μετρηθοῦν τ' ἀσκέρια ἄγν. τόπ. **2)** Στρατὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἡρθε - πλάκωσε - φάνηκε Τούρκικο ἀσκέρι κοιν. Ἀναμαζώνω ἀσκέρι (στρατολογῶ) Κρήτ. Ἐσῆβεν τ' ἀσκέρ' ἀπέσ' 'ς σὴν Πόλ' Τραπ. || Ἄσμ.

Περικαλῶ σε, βασιλῆ, γιὰ νὰ τὸν πολεμήσῃς τ' ἀσέριν μας ἐν' λιοστὸν τῶ' ἐν - νὰ τὸ καταλύσῃ Κύπρ.

Καὶ παίρνει καὶ τ' ἀσκέρι του νὰ πᾶ' νὰ πολεμήσῃ Νίσουρ.

Ρὲ Ἀναγνώστη στρατηγέ, μὲ τοὺς καλοὺς λεβέντες ἔλα, ὦρέ, προσκύνα με, μὴ σοῦ χαλῶ τ' ἀσκέρι

Πελοπν. (Μάναρ.)

Ὁ βασιλεὺς ὡς τό 'κουσε πολὺ τοῦ βαροφάνη, μαζώβγει ἀσκέρι τοῦ στερεῶς, ἀρμάδα τοῦ πελάου

Θήρ. **β)** Ἐπιρρηματ., εἰς τὸν στρατὸν Μακεδ. (Κοζ.): Τὰ πααίθ' φέτου ἀσκέρ' τοῦ πιδὶ (τὰ=θά). **3)** Πλήθος ἀνθρώπων πολλαχ. καὶ Τσακων.: Ἡρθε πολὺ ἀσκέρι πολλαχ. Ἡτανε ἀσκέρι 'ς τὸ πανεῦρι Θήρ. Ἐναν ἀσκέρι ἄδρωποι Πελοπν. (Μάν.) Ἐρχεται ἕναν ἀσκέρι Νάξ. (Βόθρ.) Πελοπν. ἀστέρει Τσακων. Τὸ λοιπὸ ἐξημέρωσε Κυριακή, μαζώχτηκε τ' ἀσκέρι, οὐλο τὸ συνέδριο 'ς τὸ πλατύφορο (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἀμα ἐκείνη τὸ φόρεσε 'ς τὸ δάχτυλό τη, τοῦ δίνει ἓνα φοῦσκο 'ς τὰ μοῦτρα ὀμπροστὰ 'ς τ' ἀσκέρι (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Φρ. Ἐμαζώχτηκε γῆς κι ἀσκέρι (πολὺς κόσμος) Πάρ. || Ἄσμ.

Θωρεῖ πάνω, θωρεῖ κάτω, κάνένα δὲν ἐθώρει

κ' εἰς τοῦ καλοῦ της τὴν αὐλὴ θωρεῖ πολ-λὺν ἀσκέρι

Κάρπ. **β)** Ὁμιλος φίλων, οἰκείων, συντροφιά πολλαχ.: Πάει νὰ σμιῇ τ' ἀσκέρι του πολλαχ. Ἐχω δικό μου ἀστέρει ἐγώ! Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἐρχετ' ὁ δράκως μὲ τ' ἀσκέρι δου κ' ἐγλεδούσανε (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. Συνών. παρέα.

4) Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σύνηθ.: Τί κάνει τ' ἀσκέρι σου; Βγήκε περίπατο μ' τ' ἀσκέρι του. Ἐλα καὶ φέρε καὶ τ' ἀσκέρι σου σύνηθ. Ἀς εἰ' γαλὰ τ' ἄλλο σας ἀσκέρι! (εὐχὴ πρὸς γονεῖς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τέκνου) Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.

5) Ἐσμός, σμήνος πολλαχ.: Βρίσκει τὸ μέρμηγκα μὲ τ' ἀσκέρι του (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. Ἐβγάλαν οἱ μελιτάκοι τ' ἀσκέρι δως Κρήτ. Ἐλάτε νὰ δῆτε ἕναν ἀσκέρι πουλλὰ αὐτόθ. Ἀπὸ τὸν ἀγέρα χάθηκε τὸ μισὸ ἀστέρει (τῶν μελισσῶν) Κύθν. Τὸ ζιμάρι ἔχει τὸ βασιλεῖα του, δὲν τὸνε βλέπεις μέσ' 'ς τ' ἀστέρει του (ζιμάρι=ἐσμός μελισσῶν) αὐτόθ. || Φρ. Βγάθ' ἀσκέρ' (παράγει νέον σμήνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν μελισσῶν) Μακεδ. (Χαλκιδ.) **6)** Τὸ σύνολον τῶν νημάτων ἅτινα εἶναι τεταμένα εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστὸν Μέγαρ.: Τραυάω τ' ἀστέρει νὰ μὴ μοῦ δερδευτῇ τὸ διασίδι. **7)** Πληθ. ἀσκέρια, εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν οἱ παῖχται τοποθετοῦμενοι κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐφάπτεται ἡ ῥάχης τῶν καὶ κρατούμενοι διὰ τῶν βραχιόνων ἀνασηκώνουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἀνταλλάσσουν στερεοτύπους τινὰς ἐρωταποκρίσεις Πελοπν. (Γορτυν.)

ἄσκεφτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἄσκιφτα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκεφτος.

Ἀπερισκέπτως, ἀσυλλογίστως πολλαχ.: Ἀσκεφτα τό' καμε. Ἀσκεφτα πάει καὶ θὰ τὸ μετανοιώσῃ πολλαχ. Ἀμα πίνει κάνενας καὶ λιγουλλάκι, κουβεντιάζει ἄσκεφτα Πελοπν. (Μεσσ.) Συνών. ἄσκημα **2**.

ἄσκεφτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσκιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἄσσεφτος Κάλυμν. ἄσκεβος Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσκεπιος.

Ὁ χωρὶς σκέψιν ἐνεργῶν ἢ γινόμενος, ἀστόχαστος, ἀπερίσκεπτος ἐνθ' ἄν.: Ἀσκεφτος ποῦ 'σαι! Ἀσκεφτες κουβέντες. Ἀσκεφτο κορίτσι - παιδί κττ. σύνηθ. || Γνωμ. Ἀσκεφτος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος πολλαχ.

ἀσκεψιά ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀσκεψία.

1) Ἐλλειψὶς σκέψεως, ἀπερίσκεψία. **2)** Πρᾶξις ἀπερίσκεπτος, ἐνέργεια ἀστόχαστος.

